క రాజు కథలు

- సింగీతం శ్రీనివాసరావు

నా మాట

అపుడెపుడో - కాలేజీల కాలం. ఖాసా సుబ్బారావుగారు, గోరా శాస్త్రిగార్ల ప్రోత్సాహంతో భారతి, స్వతంత్రలాంటి పత్రికల్లో కొంతకాలం నా రచనా కేళి సాగింది. ఆనాడు రాసిన "అంత్యఘట్టం" నాటికను ఇప్పుడు కూడా ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయంలాంటి చోట్ల ప్రదర్శిస్తున్నారంటే అదో తృప్తి. ఆ రోజుల్లోనే టంగుటూరి సూర్యకుమారిగారు నటించి, ప్రదర్శించిన 'చిత్రార్జున' నాటకం పాటలతో సహా రాశాను. ఈ ప్రదర్శనను పండిత జవహర్ లాల్ నెహ్రూగారు ఢిల్లీలో చూశారు. ఆ తర్వాత టామ్ బకన్ అనే స్కాట్లండ్ రచయిత దీనిని ఇంగ్లీషులో తర్జుమా చేస్తే, దీన్ని అమెరికాలో తెలుగు పాటలతో ప్రదర్శించారు. ఈ తర్వాత నేను పెద్దగా రాసిందేది లేదు. "మీ సినిమాలకి మీరే మాటలు రాస్తే బాగుంటుంది" అని జంధ్యాలగారు చాలాసార్లు చెప్పారు. ఆయన మాటల్ని కాదనలేక పుష్పక విమానం తీశాను. "మీరు పాటలు రాయండి" అంటూ వేటూరిగారు ఎప్పుడూ ప్రోత్సహిస్తూ వుండేవారు. 'భైరవద్వీపం'లో ఒకపాట ఆయన రాయాల్సుంది. ఎన్నాళ్ళకూ ఆయన దర్శనం లభించకపోయేసరికి గత్యంతరం లేక నేనే "విరిసినది వసంతగానం" పాట రాశాను. ఆ పాట బాగా రాశానని వేటూరిగారు మెచ్చుకోవడం నాకొచ్చిన పెద్ద అవార్డు.

మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకు కాలేజి రోజుల ఉత్సాహం మళ్ళీ పుట్టుకొచ్చింది. ఆ రోజుల్లో పింగళి నాగేంద్రరావుగారు నా చేత స్క్రిప్టు ఒక రఫ్ వర్షన్ సీన్లు రాయించేవారు. వాటిల్లోంచి ఎన్నో ఐడియాలూ, శ్రీకృష్ణార్జునయుద్ధంలో అర్జునుడి పేరు 'అజిభీధఫపావిశ్వేసకి' లాంటివి ఎన్నో వచ్చేవి. ఇంట్లో వాటిని ఫెయిర్ కాపీ చేసే పని నా అర్ధాంగి కల్యాణిది. మళ్ళీ ఆ రోజులు గుర్తొచ్చేలా ఈ కథల్ని కల్యాణే ఫెయిర్ కాపీ చేసింది. ఈ కథల్ని ఆనందిస్తూ - "ఎంజాయ్" చేస్తూ అంటే కరెక్ట్‌గా చెప్పామనిపిస్తుంది - రాశాను. చదివిన వాళ్ళూ ఎంతో కొంత ఎంజాయ్ చేస్తే మరింత ఆనందిస్తాను.

సింగీతం శ్రీనివాసరావు.

కుమార సంబరం

క రాజు రాజ్యం సత్పరిపాలనకు పెట్టింది పేరు. కానీ ఈ మధ్య మంత్రికి ఒక దిగులు పట్టుకుంది. ఈ మంచిపేరు శాశ్వతంగా ఉంటుందా అని. అతని భయానికి కారణం లేకపోలేదు. ఇప్పటి ప్రజలకు ప్రభుత్వాధికారుల మీద మునుపటి లాగా గౌరవం గానీ, నమ్మకం గానీ లేదన్న వాస్తవం అందరూ ఒప్పుకోవాల్సిందే. మరి దీనికి కారణం ఏమిటని తరచి చూస్తే, మంత్రిగారికి అర్థం అయింది.

వెనుకటి రోజుల్లో ఊళ్ళు చిన్నవీ, జనాభా తక్కువ గనక అక్కడి పెద్దవాళ్ళంతా ప్రఖ్యాతులే, అందరికీ తెలిసినవారే. అందుకని అందరూ వాళ్ళను గౌరవించేవాళ్ళు. కానీ ఆ ఊళ్ళన్నీ ఇప్పుడు మహానగరాలయ్యాయి. జనాభా అమితంగా పెరిగింది. ఇందులో బహుకొద్ది

మంది మేధావులైన ప్రముఖులను తీసేస్తే, మిగిలిన అధికారులంతా తప్పనిసరి ప్రఖ్యాతులై ఉండాలి. ఈ విషయాన్ని తన సహాయమంత్రి సహదేవయ్యతో చర్చించాడు.

"కానీ ఉన్న ప్రఖ్యాతులంతా వయసు మళ్ళినవారు, ఇంకో నాలుగేళ్ళు పోతే వీళ్ళుండరు సరికదా, వాళ్ళ జాతే మనరాజ్యంలో ఉండదు" అన్నాడు సహదేవయ్య.

ఇది వినగానే మంత్రికి భవిష్యత్తును గురించిన కొత్త భయం పట్టుకుంది. తన భయాన్ని క రాజుకు చెప్పుకున్నాడు. క రాజు దీర్ఘంగా ఆలోచించి, చివరకు

వికసిత వదనంతో "మంత్రీ, మీరనుకున్నట్టు రాబోయే కాలాల్లో ప్రఖ్యాతులైన అధికారులు రావాలంటే దానికి ఇప్పట్నుంచే తగు ప్రయత్నాలు చెయ్యాలి. అంటే నేటి యువకుల్లో రేపటి ప్రఖ్యాతులెవరో కనిపెట్టి, వాళ్ళనిప్పుడే రాజ్యాధికారుల దోవలో పెట్టాలి. ఇలా ప్రతిఏడూ ఎంపిక చేస్తే, రాజ్యంలో సత్పరిపాలనకు ఎటువంటి ఆటంకము ఉండదు" అన్నాడు. క రాజు ఆజ్ఞను ఆచరణలో పెట్టడానికి ఉద్యుక్తుడయ్యాడు మంత్రి.

రేపటి ప్రఖ్యాతులను కనిపెట్టమని క రాజేమో సులభంగా చెప్పేశాడు. కానీ వాళ్ళెవరు ఎక్కడున్నారు? అది కనిపెట్టడం ఎలా? అన్నిటికంటే ముఖ్యం - అసలు ప్రఖ్యాతులంటే ఎవరు? రాత్రంతా ఆలోచించగా మంత్రికి ఒక రకమైన అవగాహన ఏర్పడింది. అదేమిటంటే, ఎవర్నయితే ఎక్కువమంది జనం మెచ్చుకుంటారో వాళ్ళంతా ప్రఖ్యాతులే.

ప్రఖ్యాతులు వేరు, ప్రతిభావంతులు వేరు. ప్రతిభావంతులందరూ ప్రఖ్యాతులు కానక్కర్లేదు. కానీ, ప్రఖ్యాతులు మాత్రం తప్పనిసరి ప్రతిభావంతులే. ఈ సూక్ష్మం తెలుసుకున్న మరుక్షణం మంత్రి తన సహాయకులను పిలిపించి వాళ్ళతో చర్చలు జరిపాడు. ఈ చర్చల్లో తేలిందేమిటంటే, రాజ్యంలోని ప్రఖ్యాతుల్లో అధికశాతం కళాకారులు. అయితే వారిలో సాహిత్యానికి సంబంధించిన వారు చాలా తక్కువ. చిత్రకారులు, శిల్పులు కూడా అంతే. సంగీతానికి సంబంధించినవారు కొంత మెరుగు. కానీ నిస్సందేహంగా జనబాహుళ్యాన్ని విపరీతంగా ఆకర్షించేవారు నటులే. జనం వాళ్ళను సకల కళా సంపన్నులుగా చూస్తారు. వాళ్ళు పలికే సంభాషణల్లో సాహిత్యం ఉంది. వాళ్ళు పాడే పాటల్లో సంగీతం ఉంటుంది. వాళ్ళు వేసుకునే దుస్తుల్లో, వాళ్ళ వెనక చిత్రకళ, శిల్ప కళ కనిపిస్తూనే ఉంటుంది. ఇన్ని హంగులున్నాయి గనుకనే నటులంటే జనానికి అంత అభిమానం.

"ఈనాటి యువకుల్లో ఉత్తమ నటులైన వాళ్ళను ఎంపిక చేస్తే, వాళ్ళు రాబోయే కాలంలో ప్రఖ్యాతులై, రాజ్యాధికారాల్ని చేపట్టటానికి అర్హులై ఉంటారు" అన్నాడు మంత్రి. సహాయమంత్రులంతా కరతాళ ధ్వనులతో తమ ఆమోదాన్ని తెలియపరిచారు.

భరతవర్మ అనే వ్యక్తి గత యాభై సంవత్సరాలుగా నాటక కళ కోసం తన సర్వస్వం ధారపోశాడు. అందరూ అతన్ని భరతముని అంటారు. ఎందరో యువకులకు నటనలో శిక్షణనిచ్చి, వారిచేత అసంఖ్యాకమైన ఉత్తమ నాటకాలను వేయించాడు. ఈ ప్రక్రియలో అతనేం సంపాదించలేదు సరికదా, ఉన్న కొద్దిపాటి ఆస్తిని కూడా నాటక కళాపోషణకే అర్పించుకున్నాడు. అతని శిష్యులు అప్పుడప్పుడు అతనికిచ్చుకునే చిన్న దక్షిణలతో అతను తన జీవితాన్ని కొనసాగిస్తున్నాడు. ఇప్పుడు మంత్రిగారి కొత్త పథకం ప్రకారం ప్రతిభావంతులైన యువనటుల్ని ఎంపిక చేసే ప్రక్రియలో అందరికళ్ళు మొట్టమొదట భరతముని మీద పడ్డాయి. దేశం అంతా వెతకక్కర్లేదు. ఉన్న ప్రతిభావంతులంతా భరతముని ఆశ్రమంలోనే ఉన్నారని అందరూ నిర్ధారించుకున్నారు.

ఈ వార్త విన్న భరతముని ఆనందానికి అవధుల్లేవు. ఇన్నేళ్ళు తను పడ్డ శ్రమకు ఇప్పుడు ఫలితం దొరికిందని సంతోషించాడు. తన శిష్యుల్లో ఉత్తమ శ్రేణిలో ఉన్న యాభైమంది యువనటులను ఎంపికచేసి, వారికి ప్రత్యేకంగా శిక్షణ ఇవ్వాలనుకున్నాడు. వారిలో పదిహేను మందికి ప్రభుత్వోద్యోగాలు వస్తే, తనకంతకంటే కావలసిందేదీ లేదనుకున్నాడు.

కాకపోతే మంత్రిగారు మాత్రం రాజ్యంలో భరతమునే కాక ఏమూలనైనా అర్హులైన వారుండొచ్చు కదా అనుకుని, దానికనుగుణ్యంగా ముందు "యువనటులు కావలెను" అని ఒక ప్రకటన జారీ చేయబోయి, చటుక్కున మనక్కావలసింది ప్రఖ్యాతులు కాదగ్గవారు కదా అని జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని, ప్రకటనను కొద్దిగా మార్పించి, "ఎక్కువ జనాన్ని ఆకర్షించగల యువనటులు కావలెను" అని ఇప్పించాడు. దాంతో అతని సమస్యలన్నీ తీరిపోతాయనుకున్నాడు మంత్రి.

ఈ ప్రకటనను చూసిన భరతముని తన శిష్యుల నాటకాలను ఎక్కడ ప్రదర్శించాలా అని ఆలోచించాడు. పెద్దపెద్ద వేదికలు, కళ్యాణ మంటపాలకు చాలా డబ్బు కట్టాలి. అంత డబ్బు తన దగ్గర లేదు. చివరకు రంగనాథస్వామి ఆలయంలో ప్రదర్శించేట్టు తీర్మానించుకున్నాడు. రంగనాథస్వామి ఆలయం నగరంలో అతి పెద్దగుడి. లోపల ఉత్తరాన గుడికీ, ప్రహరీ గోడకు మధ్య చాలా ఖాళీ స్థలం ఉంది. అక్కడ ఎంతమందైనా కూర్చుని చూడొచ్చు. దీని చివర ఒక విశాలమైన మంటపం ఉంది. అది నాటకాన్ని ప్రదర్శించడానికి అనుకూలంగా ఉంది. భరతముని కోరికను గుడి పూజారి వెంటనే అంగీకరించాడు. ఆ రోజైనా ఎక్కువ దక్షిణలు ముట్టగలవని అతని సంతోషం. కాకపోతే భరతముని గానీ, అతని శిష్యులు గానీ ఉత్సాహవంతులైన కళాకారులే గానీ, వ్యాపార మెళుకువలు తెలిసినవారు కారు. రాబోయే కాలంలో ప్రభుత్వోద్యోగాలు చేతికొస్తాయంటే అదేదో ఒక హోదా అనుకున్నారే తప్ప, దాని వెనుక ఒక బంగారుగని ఉన్నదనే సత్యాన్ని వాళ్ళు గ్రహించలేదు. అది గ్రహించాలంటే ఒక సూక్ష్మమయిన వ్యాపార దృక్పథం ఉండాలి. అలాంటి దృక్పథం ఉన్నవారే ఇప్పుడు నగరంలో పెద్దలుగా వెలుగుతున్నారు. వీళ్ళంతా ధనవంతులు, ఆస్తిపరులు, రాజ్యంలో పలుకుబడిగలవారు. ఇప్పుడు వీళ్ళంతా ఈ కొత్త పథకాన్ని గురించి కాస్తలోతుగా ఆలోచించడం మొదలుపెట్టారు.

భవిష్యత్తులో రాజ్యపాలనలోని పెత్తనం తమ చేతుల్లో ఉండాలంటే ఒకటే మార్గం. తమ కొడుకులనే భావిప్రఖ్యాతులుగా లోకం ముందు ప్రతిష్ఠించాలి. ఈ ఆలోచన రాగానే యుక్తవయస్సు కొచ్చిన కుర్రాళ్ళ తండ్రులంతా సంతోషించారు. కొడుకులు లేనివాళ్ళంతా తమకు దక్కింది ఇంతేననుకుంటూ వేదాంత ధోరణిలో చింతించారు. కొడుకులు యాభై మంది వరకు ఉన్నారు. వీళ్ళందర్నీ ముందుకు తొయ్యడానికి వారివారి తండ్రులు ప్రయత్నాలు చేయసాగారు. ఈ కుమారులంతా సుకుమారులు. ఎప్పుడూ కష్టపడి ఎరుగరు. అయినా వ్యాపార దృష్టి పుట్టినప్పట్నుంచే వాళ్ళలో కూడా అబ్బి ఉండడం వలన, నటనాభ్యాసాన్ని వాళ్ళకు తట్టిన సులభ పద్ధతుల్లో సాగించారు.

ప్రభుత్వం నుంచి ఉత్తర్వులు జారీ అయ్యాయి. ఫలానా పంచమినాడు మొదలయ్యే అయిదు రోజుల నాటకోత్సవంలో యువకులు పాల్గొని, జన బాహుళ్యానికి వాళ్ళమీద ఉన్న ఆకర్షణను బుజువు చేసుకోవాలి. వీరి నాటకాలను సమీక్షించి, వీరిలో నెగ్గిన పన్నెండుగురికి భావి ప్రఖ్యాతులనే పట్టం కట్టి, రాజ్యాధికారపు మొదటిమెట్టులో నియమిస్తారు. ఆపై అనుభవంతో వాళ్ళు క్రమేపీ మెట్లెక్కుతారన్నమాట.

అటు భరతముని శిష్యులు ఉన్నతస్థాయిలో, గుడిలో రోజూ నాటకాభ్యాసం చేస్తుంటే సుకుమారులకు మాత్రం ఈ ప్రక్రియ మింగుడు పడటం లేదు. బొమ్మల్లాగా నిలబడి సంభాషణలను అప్పజెప్పడమో, నృత్యం పేరిట కోతిగంతులెయ్యడమో చేస్తున్నారు. మరి కొందరు పాడ్తుంటే ఎటువంటి శృంగార గీతమైనా విషాదగీతంలా వినిపిస్తూంది. లేదా ఎవరిమీదో తగాదాకు ఉరుకుతున్నట్టుంటుంది. వ్యాపారనిపుణులైన తండ్రులకు కొడుకుల దోషాలు తెలియకపోలేదు.

పైకి బాగుందని గాంభీర్యాన్ని ప్రకటిస్తున్నా, కొడుకుల నాటకాలకు జనాన్ని ఎలా ఆకర్షించాలా అనే ఆలోచనలో నిమగ్నులయ్యారు. తండ్రుల మధ్య పోటీ పెరిగింది. నగరంలోని పెద్ద కళ్యాణ మంటపాలను, నాటక వేదికలను ఎవరికి దొరికింది వాళ్ళు ఎక్కువ డబ్బిచ్చి ప్రదర్శన రోజుకు ఖరారు చేసుకున్నారు. ఇది దొరకని వాళ్ళు ఖాళీ ప్రదేశాల్లో తామే వేదికలను నిర్మించుకున్నారు. ఇలాంటివి భరతమునికి సాధ్యంకాదు గనుక గుడిలోనే తమ కార్యకలాపాల్ని నిర్వహించడం అతనికి తప్పనిసరి అయింది.

జనాన్ని ఆకర్షించేందుకు తండ్రులు, కుమారులు కలిసి వారివారి శక్త్యానుసారం వారి నాటకాల్లో రకరకాల హంగుల్ని జతచేయసాగారు. ఇప్పుడు కుమారుల ప్రదర్శనలకన్నా, వాటి చుట్టూ అల్లుకున్న ఆర్భాటాలు జనాన్ని ఎక్కువగా ఆకర్షించాయి.

వాటిలో ముందుగా చెప్పుకోవలసింది నాటక ప్రాంగణంలో చేయబడ్డ అలంకరణలు. ఒకరు రంగురంగుల పూలపందిర్లతో అలంకరిస్తే, మరొకరు వందలాది దీపాలతో అలంకరించారు. ఒకరు స్వాగతం పలికే సుందరాంగుల బొమ్మలను పెడ్తే, మరొకరు ఏకంగా సుందరాంగుల్నే పెట్టారు. ఒకరేమో వచ్చిన ప్రేక్షకులందరికీ పానకాలివ్వడానికి ఏర్పాట్లు చేశారు. ఈ వింతల్ని చూడడానికి జనం రాజ్యంలోని మారుమూలల్లోంచి వచ్చి నగరం చేరుకున్నారు. నాటకాలాడే చోట్లను గురించి చర్చించుకుంటూ ఉదయం ఇక్కడ, సాయంత్రం అక్కడ, రాత్రి మరో చోట అంటూ వాళ్ళ కార్యక్రమాలను నిర్ణయించుకున్నారేగానీ గుడిలోని భరతముని బృందాన్ని గురించి అనుకున్నవాడొక్కడూ లేడు.

పంచమినాడు ప్రదర్శనలు ప్రారంభం అయ్యాయి. వివిధ కుమారుల నాటకాలకు జనం ఎగబడి వస్తున్నారు. ప్రాంగణంలోని అలంకారాలే కాకుండా, నాటకాల్లో కూడా ఎన్నో హంగుల్ని జతపరిచారు. ఒక కుమారుడు అంతకు ముందెవ్వరూ ధరించని ఖరీదైన వస్త్రాభరణాలతో దర్శనమిచ్చాడు. అతని సహజాకారం ఎలా ఉన్నా, ఈ సొగసులు వాటిని కప్పేసాయి. అతను మాట్లాడే తీరు పేలవంగా ఉన్నా, జనం అదేమీ పట్టించుకోకుండా అతని దుస్తులను చూస్తుండిపోయారు. మరొక నాటకం కుమారుడొకచోట కూర్చునుంటాడు. ఏమీ చెయ్యడు. అతని చుట్టూ ఉన్న వాళ్ళంతా పెద్ద పెద్ద వాక్యాలతో, 'నీకంటే గొప్పవాడు లేడు' అంటూ అతన్ని పొగుడ్తూ ఉంటారు. ఎవరెన్ని మాట్లాడినా కుమారుడు మాత్రం పలికేది రెండే ముక్కలు. "అది మీ అభిమానం" అని. ఆ రెండు ముక్కలతో అతనా నాటకానికి నాయకుడు. మరొకచోట చాలామంది నృత్యం చేస్తూ, పాడ్తూ వాళ్ళ నాయకుడైన కుమారుణ్ణి అందలం ఎక్కిస్తున్నారు. ఎలాగైతేనేం, ఎన్నెన్నో హంగులు సంతరించుకున్న ఈ నాటకాలన్నీ విశేషమయిన ప్రజాదరణకు నోచుకున్నాయి.

ఇదిలా ఉంటే గుడిలోని భరతముని శిష్యుల ప్రదర్శనల్ని చూడడానికి ఒక్కరు కూడా రాలేదు. మామూలుగా అయితే వాళ్ళ నాటకాలను మెచ్చుకునే విజ్ఞులు కొంతమంది ఉన్నారు. అయితే వాళ్ళకు జనం అంటే గిట్టదు. ఈ నాటకాలకు జనం విరగబడి వస్తారేమోనన్న భయంతో వాళ్ళు రాలేదు. నాలుగురోజులైనా ఎవ్వరూ రాకపోయేసరికి అక్కడి యువకులందరికీ ఎనలేని నిరాశ కలిగింది. పూజారికేమో ఆశించిన దక్షిణలు చిక్కలేదే అన్న చింత. చివరి రోజున కూడా ఎవ్వరూ రాకపోయేసరికి వాళ్ళకొక ఆలోచన వచ్చింది. వాళ్ళ నాటకాన్ని, వాళ్ళ ముందు, వీళ్ళ ముందు కాకుండా సాక్షాత్తు రంగనాథస్వామి ఎదుటే ప్రదర్శించాలని నిశ్చయించారు వెంటనే స్వామికి ఎదురుగా నిలబడి, సూర్యాస్తమయం వరకు ఒక్కొక్కరుగా ద్విగుణీకృతమయిన ఉత్సాహంతో వారివారి పాత్రలను పోషించారు పడుకున్న రంగనాథస్వామి ఒక్కసారైనా కళ్ళు తెరిచి చూసాడా? చూసుండొచ్చు - చూసుండకపోవచ్చు. యువకులు మాత్రం అదేం పట్టించుకోకుండా నాటకాన్ని ముగించారు.

మంత్రి సందిగ్ధంలో పడ్డాడు.

జనాన్ని లాక్కోగలిగిన వాళ్ళు పనికిరాని వాళ్ళుగా తేలింది.

పనికొచ్చే వాళ్ళేమొ జనాన్ని లాగే చాకచక్యం లేని వాళ్ళాయె.

అధికారి అనే వాడికి ఈ రెండు అవసరమే. ఇప్పుడెవరిని ఎంపిక చేసుకోవాలి? దీనికి పరిష్కార మార్గం తోచక మంత్రి సరాసరి క రాజు దగ్గరకు పరుగెత్తి జరిగిందంతా వివరంగా చెప్పాడు.

క రాజు దీర్ఘంగా ఆలోచించి, "మంత్రీ ఇది నాటకాల సమస్య కాదు. రాజకీయ సమస్య" అన్నాడు.

"రాజకీయ సమస్యా?" అన్నాడు మంత్రి కంగారుగా.

"అవును. ఒక వర్గానికి జనబాహుళ్యం మద్దతు ఉంది. కానీ విజ్ఞుల మద్దతు లేదు. రెండవ వర్గానికి జనం మద్దతు లేదు. విజ్ఞుల మద్దతు ఉంది. అయితే రెండు వర్గాలూ కావలసినవాళ్ళే."

"మరిప్పుడేం చేయమంటారు మహారాజా!"

"ఏముంది? సూక్ష్మంలో మోక్షం - "నాటకాల సమీక్ష" అనే ప్రక్రియ మిగిలుందిగా. ఇప్పుడు కుమారుల నాటకాల్ని భరతముని వారిని సమీక్షించమనండి - ఎక్కడ చెడ్డగా సమీక్షిస్తారోనని కుమారులు భయపడి, భరతముని వారిని మంచి చేసుకుంటారు. వ్యాపారదక్షులు గనక బేరం పెట్టారు. మంచి సమీక్షలు రాస్తే మా కొచ్చే ఉద్యోగాలలో సగం వాటా మీకిస్తామంటారు. దానికి భరతముని వారు వెంటనే ఒప్పుకుంటారు. దీంతో ఇరువర్గాల వారూ మన ప్రమేయమే లేకుండా ఉద్యోగాలను సమానంగా పంచుకుంటారు - సర్వేజనా సుఖినోభవంతు!"

క రాజు రాజకీయ విజ్ఞతను మెచ్చుకుంటూ ఇంటికి బయలుదేరాడు మంత్రి.

(వచ్చేనెలలో మరోకథ)

Post your comments

(ఈ కథలన్నీ గతంలో హాసం పత్రికలో ప్రచురించబడ్డాయి. అంతర్జాతీయంగా ఉన్న తెలుగువారందరికి చేరాలన్న ఉద్దేశంతో రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో పునర్ముద్రిస్తున్నాము)